

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.]
Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE

VĚC DRAHORÁD a DRAHORÁDOVÁ proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 10254/03)

ROZSUDEK
ŠTRASBURK
20. března 2008

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Drahorád a Drahorádová proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení:

Peer Lorenzen, *předseda*,
Snejana Botoucharova,
Karel Jungwiert,
Rait Maruste,
Renate Jaeger,
Mark Villiger,
Isabelle Berro-Lefèvre, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 26. února 2008,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat výše uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 10254/03) směřující proti České republice, kterou dne 20. března 2003 podali Soudu občané České republiky pan Jiří Drahorád a paní Dana Drahorádová („stěžovatelé“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan F. Loskot, advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Dne 4. října 2005 prohlásila druhá sekce stížnost za částečně nepřijatelnou, rozhodla uvědomit vládu o námitkách týkajících se jednak práva na přístup k soudu, jednak délky a spravedlivosti řízení a s odvoláním na ustanovení článku 29 odst. 3 jednacího řádu projednat současně přijatelnost a odůvodněnost stížnosti.

4. Dne 1. dubna 2006 byla stížnost přidělena nově ustavené páté sekci Soudu (články 25 odst. 5 a 52 odst. 1 Jednacího řádu).

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatelé se narodili v letech 1947 a 1949, bydliště mají v Hradci Králové.

6. V prosinci roku 1990 koupili stěžovatelé byt od jistého státního podniku.

7. Potomci bývalého vlastníka bytu, který byl údajně donucen jej státu darovat, vyzvali stěžovatele v září 1991, aby jim byt vydali v souladu se zákonem č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Stěžovatelé to odmítli s tvrzením, že byt nabyli v dobré víře.

8. Dne 26. března 1992 podali tito potomci („žalobkyně“) k Okresnímu soudu v Hradci Králové žalobu proti stěžovatelům a státnímu podniku, již se domáhali určení neplatnosti smlouvy o koupi bytu z roku 1990. Dne 11. června 1992 svou žalobu doplnili o návrh, aby soud státnímu podniku uložil vydat jim předmětnou věc a nahradit stěžovatelům kupní cenu.

9. Rozsudkem ze dne 15. června 1994 soud vyhověl žalobě v jejím doplněném znění ze dne 11. června 1992.

10. Stěžovatelé podali odvolání, ve kterém zejména namítali nedostatek naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti smlouvy a zdůrazňovali, že doplnění žaloby, kde žalobkyně žádaly o vydání věci, bylo soudu podáno až po uplynutí lhůty stanovené zákonem o mimosoudních rehabilitacích (1. dubna 1992).

11. Dne 15. ledna 1996 Krajský soud v Hradci Králové potvrdil výrok o neplatnosti smlouvy a zároveň rozhodl, že proti tomuto výroku je dovolání přípustné (I). Zamítl však návrh na vydání bytu pro opožděnost (II). Dále rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů vynaložených v řízení před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem (III). Vzhledem k tomu, že žádný z opravných prostředků následně podaných účastníky řízení se netýkal výroků (I) a (III), nabyly tyto části rozsudku právní moci dne 20. února 1996.

12. Dovolání podaná žalobkyněmi a stěžovateli byla dne 19. února 1997 zamítnuta Nejvyšším soudem.

13. Na základě ústavní stížnosti podané žalobkyněmi zrušil Ústavní soud dne 13. ledna 1999 rozsudek Nejvyššího soudu i část II rozsudku krajského soudu (týkající se zamítnutí návrhu na vydání věci). Ústavní soud dospěl k závěru, že soud měl žalobkyně poučit v tom smyslu, že svou žalobu ze dne 26. března 1992 mají opravit tak, aby účel restituce nemohl být zmařen jejich pochybením nebo neznalostí.

14. Po ústním jednání konaném dne 17. listopadu 1999 za přítomnosti stěžovatelů vynesl krajský soud nový rozsudek, jímž potvrdil dotčenou část rozsudku ze dne 15. června 1994 tak, že státní podnik má žalobkyním vydat věc, již se domáhají (I). Dále s odkazem na § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 občanského soudního řádu uložil žalovaným (stěžovatelům i státnímu podniku) povinnost nahradit žalobkyním, které měly ve věci úspěch, náklady řízení ve výši odměny jejich právního zástupce za období od roku 1992, kdy se tento ujal zastupování ve věci, do jednání konaného dne 17. listopadu 1999 (přibližně 405 €) (II). Soud konečně zamítl návrh stěžovatelů na připuštění dovolání s tím, že o otázce, zda státní podnik je osobou povinnou věc vydat, bylo rozhodnuto již v nálezu Ústavního soudu (III).

15. Dne 16. dubna 2002 prohlásil Nejvyšší soud dovolání podané stěžovateli dne 7. ledna 2000 proti rozsudku ze dne 17. listopadu 1999 za nepřipustné. Soud zejména konstatoval, že tento rozsudek nemá po právní stránce zásadní význam, a nepřijal tvrzení stěžovatelů, že byli připraveni o možnost jednat před soudem, poněvadž nebylo rozhodnuto o žalobě namířené proti nim (povinnost vydat věc byla uložena pouze státnímu podniku). Soud v tomto ohledu shledal, že v okamžiku přijetí rozhodnutí nemohlo dojít k odepření možnosti jednat před soudem, neboť takové odepření by mohlo vyplývat pouze z postupu soudu v průběhu řízení, což se však v daném případě nestalo.

16. Dne 12. července 2002 podali stěžovatelé ústavní stížnost, již se domáhali, aby Ústavní soud určil, že rozhodnutím Nejvyššího soudu ve spojení s částí II rozsudku krajského soudu ze dne 17. listopadu 1999 bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces, a aby tedy tato rozhodnutí zrušil. Stěžovatelé zdůraznili, že krajský soud nerozhodl o žalobě podané proti nim, neboť povinnost vydat věc byla uložena pouze státnímu podniku. Jelikož tedy řízení ve vztahu ke stěžovatelům *de facto* nadále trvalo a nebylo možné říci, že by ve věci neměli úspěch, nemohla jim být uložena povinnost nahradit náklady řízení. Konečně skutečnost, že soudy nerozhodly v otázce jejich práv a závazků, se podle stěžovatelů rovná odepření spravedlnosti.

17. Ústavní soud dne 19. září 2002 ústavní stížnost odmítl. Část stížnosti týkající se rozhodnutí Nejvyššího soudu byla prohlášena za zjevně neopodstatněnou a námitky týkající se rozhodnutí soudů nižších stupňů byly odmítnuty pro opožděnost. Ústavní soud připomněl, že poté, co Nejvyšší soud rozhodl o nepřipustnosti dovolání, bylo rozhodnutím o posledním procesním prostředku, který zákon poskytoval k ochraně práva, rozhodnutí odvolacího soudu.

V daném případě proto lhůta pro podání ústavní stížnosti začala běžet dne 10. prosince 1999, kdy byl právnímu zástupci stěžovatelů doručen rozsudek krajského soudu.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

18. Příslušná vnitrostátní zákonná ustanovení a judikatura jsou popsány v rozsudcích *Zvolský a Zvolská proti České republice* ze dne 12. listopadu 2002 (č. 46129/99, § 18-36, ESLP 2002-IX), *Vodárenská akciová společnost, a. s. proti České republice* ze dne 24. února 2004 (č. 73577/01, § 21) a v rozhodnutí *Vokurka proti České republice* (č. 40552/02, § 11-24, 16. října 2007).

19. Podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění účinném v rozhodné době účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Podle § 224 odst. 1 tyto zásady platí i pro řízení odvolací.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA PRÁVA NA PŘÍSTUP K SOUDU

20. Stěžovatelé tvrdí, že Ústavní soud v důsledku svého formalistického postupu prohlásil část jejich ústavní stížnosti za nepřijatelnou, aniž se jí zabýval po meritorní stránce, a porušil tak jejich právo na přístup k soudu. V tomto ohledu se stěžovatelé dovolávají článku 6 odst. 1 Úmluvy, který stanoví:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. K přijatelnosti

21. Soud je toho názoru, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti stížnosti, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

22. Vláda ponechává posouzení odůvodněnosti stížnosti na úvaze Soudu.

23. Soud poznamenává, že stěžovatelé se nacházejí v podobné situaci jako stěžovatelé ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice* (viz výše), kde Soud dopěl k závěru, že k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy došlo. V tomto případě Soud zdůraznil, že podle § 239 odst. 2 občanského soudního řádu závisí přípustnost dovolání na názoru Nejvyššího soudu o otázce, zda má napadené rozhodnutí „po právní stránce zásadní význam“. Za daných okolností nemohli stěžovatelé ani jejich právní zástupce odhadnout šance na vyslovení přípustnosti jejich dovolání. Stěžovatelé proto považovali dovolání za poslední prostředek ve smyslu § 72 odst. 2 zákona o Ústavním soudu a v dobré víře se domnívali, že šedesátidenní lhůta pro podání ústavní stížnosti počíná běžet od doručení rozhodnutí dovolacího soudu (*tamtéž*, § 49).

Soud rovněž poznamenal, že § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu nerozlišuje mezi řádnými a mimořádnými opravnými prostředky, a že tedy navrhovatelé jsou povinni vyčerpat

oba druhy prostředků s výjimkou obnovy řízení, která je výslovně vyloučena. Pokud tedy stěžovatelé byli povinni podat dovolání, aby jejich ústavní stížnost nebyla prohlášena za nepřipustnou, Soud se domnívá, že lhůta pro podání ústavní stížnosti měla začít běžet až od rozhodnutí Nejvyššího soudu anebo měla být alespoň pozastavena od okamžiku podání dovolání (tamtéž, § 52).

Soud dospěl k závěru, že jak nemožnost předvídat přípustnost dovolání, tak požadavek na vyčerpání „všech procesních prostředků“ obsažený v zákonu o Ústavním soudu znamenají porušení samotné podstaty práva na právní prostředek nápravy, jelikož na stěžovatele kladou nepřiměřené břemeno narušující spravedlivou rovnováhu mezi legitimní snahou zajistit dodržování formálních podmínek pro podání ústavní stížnosti a právem na přístup k Ústavnímu soudu (tamtéž, § 54).

24. V daném případě Soud neshledává žádný důvod, pro nějž by se měl odchýlovat od výše uvedených závěrů, které se dle jeho názoru na posuzovaný případ plně vztahují.

25. V tomto ohledu Soud připomíná, že po vydání výše uvedených rozsudků *Běleš a ostatní proti České republice* a *Zvolský a Zvolská proti České republice* český Ústavní soud ve svém sdělení publikovaném dne 3. února 2003 ve Sbírce zákonů oznámil změnu své praxe, pokud jde o podmínky přijatelnosti ústavních stížností. Tato změna nicméně nemohla mít na situaci stěžovatelů v projednávané věci žádný dopad.

26. V důsledku toho se Soud domnívá, že Ústavní soud zvlášť přísným výkladem procesního pravidla připravil stěžovatele o právo na přístup k soudu.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 Z HLEDISKA DÉLKY ŘÍZENÍ

27. Stěžovatelé dále namítají, že předmětné řízení neproběhlo v souladu s požadavkem „přiměřené lhůty“ zakotveným v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

K přijatelnosti

28. Vláda ve svém doplňujícím stanovisku oznámila, že byl přijat zákon č. 160/2006 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 82/1998 Sb. a podle nějž mají účastníci řízení možnost domáhat se přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou řízení. Vláda požádala Soud o zvážení, zdali by nebylo namístě prohlásit všechny stížnosti namířené proti České republice v souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení za nepřijatelné pro nevyčerpání všech vnitrostátních prostředků nápravy.

29. Stěžovatelé tohoto nového prostředku využili dne 30. června 2006, kdy u Ministerstva spravedlnosti uplatnili nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou řízení v minimální výši 300 000 Kč (11 608 €). Dopisem ze dne 2. srpna 2006 Ministerstvo spravedlnosti stěžovatelům sdělilo, že délka řízení byla v daném případě shledána nepřiměřenou, a že se tak jednalo o nesprávný úřední postup, a uznalo za vhodné přiznat jim částku v celkové výši 90 000 Kč (přibližně 3 480 €).

30. Soud připomíná, že pokud vnitrostátní orgány shledaly, že došlo k porušení, a jejich rozhodnutí poskytuje přiměřenou a dostatečnou nápravu tohoto porušení, nelze na dotčeného účastníka řízení nadále pohlížet jako na poškozeného ve smyslu článku 34 Úmluvy. Jde-li o porušení požadavku na přiměřenou délku řízení, jedním z atributů nápravy, kdy dotčený pozbývá postavení poškozeného, je částka, která mu byla přiznána na základě

vnitrostátního prostředku. Soud již v minulosti uvedl, že postavení stěžovatele coby poškozeného může záviset na částce náhrady, která mu byla na vnitrostátní úrovni přiznána za skutečnosti, na které si stěžuje před Soudem (*Cocchiarella proti Itálii* [velký senát], č. 64886/01, § 93, ESLP 2006-...).

31. V daném případě nemůže být pochyb o splnění první podmínky, tj. že bylo shledáno porušení práva, jehož se dopustily vnitrostátní orgány, neboť Ministerstvo spravedlnosti uznalo, že doba trvání předmětného řízení byla ve smyslu judikatury Soudu nepřiměřená.

32. K druhé podmínce Soud připomíná, že při zjišťování, zda náprava zjednaná po podání vnitrostátního prostředku byla přiměřená a dostačující, posuzuje délku trvání řízení o přiznání náhrady, výši případně přiznané náhrady a popřípadě též průtahy při výplatě náhrady (*Cocchiarella*, viz výše, § 86-107). V daném případě byla stěžovatelům přiznána společně částka ve výši přibližně 3 480 € z titulu náhrady morální újmy způsobené délkou řízení. Vzhledem ke skutečnostem uvedeným ve spisu a k okolnostem daného případu se Soud domnívá, že tuto částku lze považovat za celkově přiměřenou a z toho důvodu i za způsobitou napravit vzniklé porušení (*Cocchiarella*, viz výše, § 146). Proto je zbytečné se zabývat otázkou, zda se stěžovatelé měli obrátit na příslušný soud v souladu s § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Konečně ministerstvu trvalo posuzování nároku uplatněného stěžovateli pouze jeden měsíc a stěžovatelé ani nenamítali žádné průtahy při výplatě přiznané částky.

33. Za těchto okolností se Soud domnívá, že náprava poskytnutá Ministerstvem spravedlnosti je v daném případě přiměřená a dostačující.

34. Z toho vyplývá, že stěžovatelé nemohou být ve smyslu článku 34 Úmluvy nadále považováni za poškozené v důsledku porušení požadavku „přiměřené lhůty“ zakotveného v článku 6 odst. 1 Úmluvy. Tato část stížnosti je tedy zjevně neopodstatněná a je třeba ji v souladu s články 34 a 35 odst. 3 a 4 *in fine* Úmluvy zamítnout.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA SPRAVEDLIVOSTI ŘÍZENÍ

35. Stěžovatelé dále tvrdí, že předmětné řízení vedlo k odepření spravedlnosti, protože soudy vyhověly restituční žalobě pouze ve vztahu ke státnímu podniku a nerozhodly o žalobě vedené proti nim, a tím pádem nerozhodly o jejich právech a závazcích. Soudy jim navíc uložily povinnost nahradit žalobkyním náklady řízení, ačkoli taková povinnost může být uložena pouze účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch. V tomto ohledu se dovolají článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část stanoví:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

K přijatelnosti

36. Vláda je toho názoru, že absenci formálního výroku, kterým by byla část žaloby týkající se vydání majetku ve vztahu ke stěžovatelům zamítnuta, by sice bylo možné považovat za pochybení ve smyslu vnitrostátních procesních předpisů, avšak jednalo by se pouze o čistě formální nedostatek, který není s to zpochybnit spravedlivost řízení jako celku. Z rozsudku ze dne 17. listopadu 1999 totiž jasně vyplývá, že smlouva o koupi bytu, jíž bylo vlastnické právo převedeno na stěžovatele, byla prohlášena za neplatnou, a že tedy povinnost vydat sporné věci přísluší státnímu podniku, nikoli stěžovatelům. Vzhledem k tomu, že předmětem sporu byl konkrétní a individuálně určený majetek, došlo k naplnění rozhodnutí soudu v okamžiku, kdy státní podnik tento majetek žalobkyním vydal, a není již tedy možné, aby se žalobkyně domáhaly vydání téhož majetku po stěžovateli.

Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, vláda podotýká, že rozsudek krajského soudu ze dne 17. listopadu 1999 se týkal náhrady nákladů celého řízení, tedy včetně té části řízení, kdy se rozhodovalo o platnosti smlouvy uzavřené mezi stěžovateli a státním podnikem. Vzhledem k tomu, že zájmy žalovaných byly navzájem spojeny, není možné považovat rozhodnutí, kterým soud nařídil společnou náhradu nákladů řízení, za svévolné, a to tím spíše, že tyto náklady byly poměrně nízké.

37. Stěžovatelé namítají, že nesli stejné důsledky jako státní podnik, ačkoli pouze on neměl v řízení o restituční žalobě úspěch. Dále tvrdí, že od rozhodnutí o neplatnosti kupní smlouvy vydaného v roce 1996 bylo zřejmé, že žalobkyně požadují vydání bytu po tom, kdo jej vlastnil před uzavřením této smlouvy, tj. po státním podniku, a že tedy nebyl důvod vést řízení proti nim. Nehledě na tuto skutečnost jim bylo svévolně uloženo nahradit žalobkyním náklady řízení.

38. Soud připomíná, že výklad vnitrostátního práva přísluší v první řadě vnitrostátním orgánům, zejména soudům, a že nebyl-li jejich výklad práva svévolný, nemůže jej nahradit svým. Soudu také nepřísluší rozhodovat o skutkových či právních omylech, kterých se měly údajně dopustit vnitrostátní soudy, leda v případě a v rozsahu, v jakém by tím mohlo dojít k porušení práv a svobod zaručených Úmluvou (*García Ruiz proti Španělsku* [velký senát], č. 30544/96, § 28-29, ESLP 1999-I).

39. Soud konstatuje, že sami stěžovatelé v daném případě připouštějí, že od přijetí rozhodnutí o neplatnosti kupní smlouvy v roce 1996 bylo jasné, že restituční povinnost může být uložena pouze státnímu podniku. Mezi účastníky řízení tedy nepřetržovaly žádné pochybnosti ohledně jejich práv a závazků. Soud zároveň poznamenává, že krajský soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel z příslušných ustanovení občanského soudního řádu. Žalobkyně totiž nepochybně dosáhly úspěchu ve věci, což zakládá jejich právo na náhradu nákladů řízení. Soudu nicméně nepřísluší nahrazovat vnitrostátní soudy v rozhodování o tom, jaké náklady má ten který žalovaný nahradit.

40. Vzhledem k tomu, že tedy stěžovatelé poukazují pouze na formální vadu rozhodnutí, která neměla vliv na jejich práva zaručená Úmluvou, a na nesprávné právní posouzení, jehož se údajně dopustil krajský soud při uplatňování vnitrostátního práva, Soud v daném případě neshledává žádný náznak zjevné svévole, která by porušovala základní práva zaručená Úmluvou.

41. Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná a je třeba ji v souladu s článkem 35 § 3 a 4 Úmluvy zamítnout.

IV. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM

42. Ve svých stanoviscích a dopisech z 30. června a 7. srpna 2006 stěžovatelé zjevně jen opakují námitky ohledně porušení dalších požadavků na spravedlivost řízení ze strany vnitrostátních orgánů, například zásad zakotvujících přednost *legis specialis* a překážku věci rozsouzené, a ohledně porušení svého práva na pokojné užívání majetku. Tyto námitky však již byly prohlášeny za nepřijatelné v částečném rozhodnutí ze dne 4. října 2005.

43. Soud připomíná, že rozsah věci je určen jeho rozhodnutím o přijatelnosti. Z toho plyne, že mu nepřísluší o těchto námitkách rozhodovat, neboť jdou nad rámec vymezený rozhodnutím o přijatelnosti této věci (viz, *mutatis mutandis*, *Bulena proti České republice*, č. 57567/00, § 37, 20. dubna 2004).

V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

44. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

45. Stěžovatelé požadují částku 711 000 Kč (27 508 €) jako náhradu materiální škody. Tato částka podle nich odpovídá nákladům na koupi a rekonstrukci nového bytu a nákladům řízení, které museli uhradit žalobkyním.

Zároveň požadují částku 200 000 Kč (7 738 €) z titulu morální újmy údajně způsobené délkou řízení a tím, že soudy nerespektovaly restituční zákony.

46. Vláda nespatřuje žádnou příčinnou souvislost mezi postupem Ústavního soudu, který by mohl být případně posouzen jako porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, a údajně způsobenou materiální škodou. Otázku morální újmy ponechává vláda na uvážení Soudu s tím, že částku, kterou stěžovatelé z tohoto titulu požadují, považuje za přemrštěnou.

47. Soud poznamenává, že základem pro poskytnutí spravedlivého zadostiučinění je v projednávané věci skutečnost, že stěžovatelé nemohli využít svého práva na přístup k soudu, které je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Soud neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi materiální škodou, která měla stěžovatelům vzniknout, a konstatovaným porušením článku 6. Rovněž nemůže odhadovat, jak by řízení dopadlo, kdyby Ústavní soud rozhodl o přípustnosti ústavní stížnosti podané stěžovateli a tuto projednal.

Proto není důvod k přiznání náhrady z tohoto titulu a Soud se domnívá, že konstatování porušení postačuje k odčinění případné morální újmy stěžovatelů (viz, *mutatis mutandis*, *Vodárenská akciová společnost, a. s. proti České republice*, viz výše, § 40; *Šroub proti České republice*, č. 5424/03, § 29, 17. ledna 2006).

B. Náklady řízení

48. Stěžovatelé rovněž požadují částku 60 000 Kč (2 320 €) jako náhradu nákladů vynaložených před vnitrostátními soudy a částku 81 000 Kč (3 134 €) jako náhradu nákladů vynaložených před Soudem.

49. Vláda je toho názoru, že pouze náklady řízení, které stěžovatelé vynaložili před Soudem, byly vydány s cílem napravit porušení Úmluvy. Nicméně částka, jakou stěžovatelé z tohoto titulu požadují, je zjevně přemrštěná a přiznaná náhrada by neměla přesáhnout 500 €.

50. Soud připomíná, že náklady řízení lze přiznat pouze za předpokladu, že se vztahují ke konstatovanému porušení Úmluvy (*Beyeler proti Itálii* (spravedlivé zadostiučinění) [velký senát], č. 33202/96, § 27, 28. května 2002), tj. v daném případě k porušení článku 6 Úmluvy vyplývajícímu výhradně z postupu Ústavního soudu.

51. Pokud jde o náklady řízení před vnitrostátními soudy, Soud souhlasí s tvrzením vlády, že tyto nebyly vynaloženy s cílem zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit. Tento požadavek tedy musí být zamítnut.

Vzhledem k dostupným informacím a ke skutečnosti, že stěžovatelé byli od počátku řízení před Soudem právně zastoupeni, přiznává Soud stěžovatelům částku 1 200 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

C. Úroky z prodlení

52. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou v části týkající se práva na přístup k soudu a ve zbývajících částech za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že samotné konstatování porušení Úmluvy je dostatečným spravedlivým zadostiučiněním za morální újmu, která byla stěžovatelům způsobena;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelům zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 1 200 € (tisíc dvě stě eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tato částka bude převedena na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 20. března 2008 v souladu se článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda